

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa M. J.

przeciwko R. F.

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Będzinie

o ustalenie istnienia stosunku pracy, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop, wydanie świadectwa pracy, odszkodowanie, wynagrodzenia za okres wypowiedzenia i za pracę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 19 września 2023 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2023 r.,

sygn. akt I PUO 4/23,

odrzuca zażalenie.

az

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 maja 2023 r. Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie powoda M. J. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2023 r., w sprawie I PUNP 1/22.

Powód wniósł zażalenie na powyższe postanowienie. W uzasadnieniu zażalenia stwierdził, że art. 398²¹ k.p.c. odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów o apelacji a art. 397 § 3 k.p.c. stanowi, że do postępowania toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym. W ocenie skarżącego, te przepisy odsyłające oznaczają, że

postanowienie Sądu Najwyższego jest zaskarżalne do innego składu Sądu Najwyższego zgodnie z art. 394² § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. W każdym systemie prawnym jest taki sąd, który wydaje orzeczenia, od których nie ma możliwości wniesienia dalszych środków zaskarżenia. Możliwość zaskarżenia orzeczenia wydanego przez Sąd Najwyższy musiałaby wyraźnie wynikać z ustawy. Nie ma takiego przepisu ani w ustawie o Sądzie Najwyższym, ani w Kodeksie postępowania cywilnego.

Powołany w zażaleniu art. 394² § 1 k.p.c. nie jest i nie może być (*per analogiam*) podstawą zaskarżenia orzeczenia Sądu Najwyższego. Przepis ten wyraźnie odnosi się do niektórych postanowień sądu drugiej instancji, czyli do postanowień wydanych przez sąd powszechny. Sąd Najwyższy nie jest sądem powszechnym. Nie rozpoznaje spraw w toku instancji tak jak sąd powszechny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17, LEX nr 2216090; z 25 kwietnia 2012 r., II PZ 7/12, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 85; z 21 listopada 2011 r., II PZ 33/11, LEX nr 1129106).

Zażalenie skierowane przeciwko postanowieniu Sądu Najwyższego jest zatem niedopuszczalne, wobec czego podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 r., II UZ 36/07, LEX nr 1615858; z dnia 9 czerwca 2006 r., III UO 2/06, LEX nr 1101299; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877; oraz z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ w związku z art. 397 § 3 w związku z art. 373 k.p.c.).

[az]

[ms]

